

De Jeugd van Antoon der Kinderen, door hem zelf beschreven. Anno 1892. Uitgegeven door C. A. J. van Dishoek, te Bussum, 1927.

Velen heeft Mevrouw Der Kinderen ongetwijfeld aan zich verplicht, door dit jeugdverhaal, dat Der Kinderen in zijn verlovingsstijd schreef, en natuurlijk nooit voor publicatie bestemd, was geweest, toch uit te geven.

Wij kunnen ons begrijpen dat Mevr. Der Kinderen de blaadjes die dit verhaal bevatten liefst stil weer had weggelegd, en ze alleen voor haar zelf had behouden, en ook dat ze „hoewel met schroom, en eerst na lange twijfeling”, tot het inzicht is gekomen, dat zij deze schat harer herinneringen moest mededeelen aan Antoon Der Kinderen's leerlingen, „de jeugdige kunstenaars, die hij zoo hartelijk heeft liefgehad.”

Het is een klein kostelijk boekje geworden, met aardige roode beginletters en sluitstukjes in houtsnede door Debora Duyvis, die ook een zeer goed profielportret van Der Kinderen, afteekenend tegen de Bossche Kerk, in koper graveerde — een boekje dat wij zeker uitgebreider hadden gewenscht, omdat het verhaal nu eindigt of liever afgebroken is, waar wij 's meesters loopbaan zoo gaarne nog gevolgd hadden.

Op zijn eenvoudige, beminlijke wijze verhaalt Der Kinderen ons van zijn vader, die te voet naar Parijs trok om er het goudsmidsvak te leeren; van de kostbare kerkschatten, die in 's vaders werkplaats kwamen.

En verderop, sprekende over zich zelf, hoe hij met zijn teekencahier naar het lof in de Kruiskerk ging, en van zijn studie voor de middelbare teekenacte en zijn aanraking en omgang met Stracké!

„Stracké was een bijzonder man. Hij was geen groot man, maar hij was iemand van wien je houden kunt. Hij was erg teruggetrokken, hij sprak binnensmonds en sommigen konden hem niet goed verstaan, maar ik verstond hem altijd.

Hij wist wat het was, „gevoel hebben voor iets” en dat was voor hem het voornaamste. Daarom verstonden wij elkaar direct en ik ben misschien de eenige in Den Bosch geweest met wien hij vertrouwelijk omging.”

Deze man is geestelijk van zeer grooten invloed op Der Kinderen geweest.

„Nu begon ik vrij te staan, naast een man die mij ophief, die geloof in mij had.”

Deze kracht nu ging ook van Der Kinderen zelf uit, en daarom zullen ook ongetwijfeld zijn leerlingen de daad van piëteit van Mevr. Der Kinderen waardeeren, om deze jeugdherinneringen niet alleen voor zich zelf te bewaren, maar mede te deelen aan hen die zoo zijn volle sympathie hadden.

R. W. P. Jr.